

sig gjældende, og det saameget mere, som jeg jo har forudsæet, at naar den Ordning, som det ærede Medlem har grundlagt, skulde gennemføres, saa vilde det jo ikke blot føre til, at vi maatte have særlige Kasser for hver enkelt Landsdeel og særlige for det Fælles, men det vilde ganske bestemt ogsaa føre til en Udsøndring af Assignationsvæsenet. Det ærede Medlem omtalte netop før dette Punkt. Han meente, at Assignationen havde ikke megen Betydning. Jeg maa tilstaae, at min Anskuelse er i den Henseende noget afvigende fra hans; jeg troer, at Finansministerens Betydning med Hensyn til Assignation er ingenlunde at undervurdere. Naar nemlig, som det ærede Medlem bemærkede, en Minister forlanger Noget i Henshold til en ganske tydelig og klar Bevilling, saa er der naturligviis ikke fra Finansministerens Side Tale om at nægte at assignere det, men det maa erindres, at der forekommer i det praktiske Liv en Mængde Tilfælde, hvor Spørgsmaalet er tvivlsomt, om den vedkommende Minister har forlangt assigneret rigtigt efter de givne Bevillinger, og i alle saadanne Tilfælde, som jeg kan forsiikre ikke ere saa, troer jeg, at Finansministerens Betydning er stor. I det han nemlig bliver anmodet om at assignere Noget, som efter hans Opfattelse ikke ganske stemmer med Bevillingens Betydning, har han en afgjort Opfordring til at remonstrere imod den vedkommende Minister, som har forlangt dette Beløb assigneret. Skal Forholdet uvilke sig paa det Grundlag, som dengang blev lagt, saa er det ganske vist i sin Orden, at der bliver særlige Assignateurer for de enkelte Landsdele, saa er det ganske klart, at det maa afløses, som det ærede Medlem har vedligeholdt, og med Grund har vedligeholdt, og som han nu iaften bekræfter, at han med fuldt Forsæt har vedligeholdt, nemlig et fælles Assignationsvæsen, og derved vilde altsaa Kløften imellem de enkelte Landsdeles og Monarchiets Finanser blive endnu meget større.

Det ærede Medlem har berørt adskillige andre Punkter i sit Foredrag, som jeg ogsaa maa tillade mig at omtale noget nærmere. Han har saaledes først fremhævet det Punkt, at der meget ofte kunde forekomme det Tilfælde, hvor der var en Strid imellem Interesserne for det

Særlige og det Fælles og at det da kunde være vanskeligt for Finansministeren, naar han baade var Finansminister for Fællesmonarchiet og for Kongerigets særlige Anliggender, at træffe en Afgjørelse.

Jeg maa indrømme ham, at der virkelig forekommer saadanne Tilfælde, hvor det er overordentlig vanskeligt at bedømme, hvem der har Ret, om et Beløb bør falde til Fordeel for den særlige Kasse eller for den fælles; men jeg maa dog herved gjøre opmærksom paa, at Vanskeligheden ikke høves derved, at der er to Ministre. For skjellen er kun den, at naar der er en Minister, afgjøres det af ham, det vil sige, at der naturligviis fra de forskjellige Sider bliver ham forelagt de Grunde, som kunne tale for, at det skulde høre til den ene eller anden Kasse. Er der derimod to Ministre, er Følgen deraf den, at de to Ministre komme til at debattere den Ting. Hvem der saa faaer Ret, det er Noget, som meget ofte ikke beroer paa, hvem der har de bedste Grunde, men paa forskjellige andre Omstændigheder, som det vilde være for vidtløftigt for mig her at fremsætte. Jeg maa tilstaae, at jeg for min Part har egentlig søgt, at det gik næsten bedre, hvor der var een (Hør!). Jeg har jo staaet i det Tilfælde, at jeg har været Finansminister for to af de særlige Landsdele samtids med, at jeg var Finansminister for Fællesmonarchiet, men ikke for Kongeriget. Det er forekommet mig, at jeg havde lettere ved at komme til et Resultat, som jeg fandt at være i enhver Henseende hensigtsmæssigt og billigt, ved at afgjøre disse Smaatridigheder mellem Fællesmonarchiet og en af de særlige Landsdele, som jeg ogsaa var Repræsentant for, end naar jeg skulde debattere det med en anden Minister. Nu har det ærede Medlem sagt, at det jo dog er slemt, at Finansministeren skulde være ansvarlig for to Forsamlinger, og at det kunde volde nogen Vanskelighed, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke ganske kan indsee det. Man kan blive ansvarlig for de to Forsamlinger, men det gjør ikke Ansvaret værre. Enten man er ansvarlig for to Forsamlinger, eller for een, eller alene for den store Forsamling, Offentligheden, gjør for mig aldeles ingen Forskel. Ansvaret for Offentligheden har altid for mig været det største